

Skandinaviens Stjerne.

Organ for
Dages

de Sidste-
Hellige.

SALT LAKE TEMPEL.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 7.

1 April 1903.

52 Aargang.

Har Nogen set Gud?

Selvmodsigelser i Bibelen.

Nutidens Fritænkere paastaa bl. N. i deres Angreb paa Bibelen som Guds Ord, at den hellige Skrift modsiger sig selv, endog i mange vigtige Punkter, hvad de anse som Bevis for, at den ikke er inspireret af Gud, saaledes som den selv gjør Krav paa og de Kristne paastaa ifølge Peters 2 Brev 1: 21 og Paulus 2 Brev til Tim. 3: 16. Som et Exempel herpaa fremhæves de mange Tilfælde, hvor de foruds Patriarker, Profeter og Seere siges at have set og samtalt med Herren, Israels Gud, og paa andre Maader haft Samfund med ham, medens Moses, Paulus og Johannes erklære, at Ingen nogensinde har set Gud, og at Ingen kan se Gud og leve. Selv mange Sidste-Dages Hellige have følt sig trykkede af disse tilsyneladende Modsigelser i Bibelen, og man har gjort Forsøg paa at forklare dem ved at sige, at „intet Menneske kan se Gud i hans Herligheds Fylde og leve“. Men ingen af de mange Forklaringer, som man har givet, har været ganske tilfredsstillende. De have ikke kunnet bortfjerne al Grund til Fritænkernes Argumenter; heller ikke passe disse Forklaringer i ethvert Tilfælde, hvor den hellige Skrift beretter, at Herren har vist sig for dødelige Mennesker.

Den rigtige Forklaring er derimod simple og mere tilfredsstillende.

Nephi, Lehis Søn, forudsaa i et vigtigt Syn paa en højt mærkværdig og tydelig Maade Verdens Historie fra sin egen Tid til de sidste Dages Begivenheder. Han saa' Forløserens jordiske Mission, Oprettelsen af Kristi Kirke, det store almindelige Frafald og den vederstyggelige

Kirkes Opkomst og Fremgang, samt hvorledes denne Kirke forvandrede Herrens Beje, førte Krig mod de Hellige og regjerede med en Jernhaand i mange Lande og paa mange Bunde, og at paa denne onde Magts Dage skulde en Bog (indeholdende Herrens Pagter, og i hvilken vi gjentjende Bibelen) udkomme af en Jødes Mund. Herom skriver Nephi:

„Og Herrens Engel sagde til mig: Du har set, at Bogen kom ud af en Jødes Mund; og da den kom ud af Jødens Mund, indeholdt den Herrens Evangelium i dets Tydelighed, og de tolv Apostle bære Vidnesbyrd om Herren, og de bære Vidnesbyrd i Overensstemmelse med Sandheden, som er i det Guds Lam.

Derfor udgaa disse Ting i Renhed fra Jøderne til Hedningerne i Overensstemmelse med Sandheden, som er i Gud.

Og efterat de udgaa ved Lammets tolv Apostles Hænder fra Jøderne til Hedningerne, ser du Grundvolden til en stor og vederstyggelig Kirke, hvilken er vederstyggeligere end alle andre Kirker; thi se, de have borttaget mange Dele af Lammets Evangelium, som ere tydelige og saare hyperlige; og ligeledes have de borttaget mange af Herrens Pagter.

Og alt dette have de gjort for at forvandre Herrens rette Beje, at de maatte forblinde Menneftenes Børns Sjæle og forhærde deres Hjærter.

Og derfor ser du, at efterat Bogen er gaaet igjennem den store og vederstyggelige Kirkes Hænder, er der mange tydelige og hyperlige Ting tagne bort af Bogen, som er det Guds Lams Bog“ (1 Nephis Bog 13: 24—28).

Den omtalte Bog (Bibelen) er tydelig nok faldet i Hænderne paa denne „store og vederstyggelige Kirkes“ Ophavsmaend, og vi, som leve i de sidste Dage, maa tage til Takke med den, efterat mange af dens tydelige og hyperlige Udfagn ere forandrede eller aldeles borttagne fra den. Og dette er Grunden til, at visse af Aldtidens fortjente Mænd paa en falskelig Maade have givet det Udseende af, at Gud aldrig har vist sig for dødelige Mennefter og aldrig kan ses af dem.

Jungen Herrens Tjener, som virkelig var kaldet af Gud, har nogenfinde fremsat en saadan Paastand. Gud har til visse Tider ladet sig se af Hundreder, maasse Tusinder, af sine udvalgte Tjenere. Bibelen beretter, at han besøgte og viste sig for Abraham, Jakob, Moses, Nadab, Abihu og halvfyrdstyve Uldster af Israel samt for Esaias og mange andre; og Mormons Bog bærer Vidnesbyrd om, at han viste sig for flere paa dette vestlige Fastland. Hemmeligheden ligger i, at da den frasaldne Kirkes lejede Præsteskab fandt, at de hverken kunde se Guds Ansigt eller høre hans Røst, „forfalskede“ man Skriftens Ord saaledes, at det saa' ud, som om Jungen nogenfinde havde set eller kunde se Gud eller høre hans Røst, og forblindede derved Mængdens Sjæle, saa at de ikke kunde begribe den store Forskjel, der eksisterede mellem et fordærvet Præsteskabs Repræsentanter og Herrens sande Tjenere.

Men hvad var det, som de fordums Profeter og Historiefrivere i Birkeligheden sagde med Hensyn til dette Emne? Den inspirerede Oversættelse af Bibelen — den, som udførtes af Profeten Joseph Smith — besvarer Spørgsmaalet og gjør hele Sagen klar og tydelig. Lange Forklaringer og vidtløftige Udlæggelser behøves ikke længere. Læg vel Mærke til Forskjellen mellem den orthodoxe Bibeloversættelse og Profetens inspirerede Text, og betragt ligeledes, hvor nøjagtigt det ene Skriftsted i Joseph Smiths Oversættelse stemmer overens med det andet samt med andre Dele af Skriften.

Kong Jakobs engelske Oversættelse, der i de fleste Tilfælde stemmer overens med de danske og norske Oversættelser, siger i Apostelen Johanne's 1 Brev, 4: 12: „Jngen har nogen Tid set Gud.“ I den inspirerede Oversættelse staar der: „Jngen har nogenstinde set Gud uden de, der tro.“ Hvor fuldstændigt forandres ikke Meningen ved Tilføjelsen af de fire sidste Ord? Hvor klart stemmer ikke Texten i dens forandrede Form overens med Guds Handlemaade, saaledes som den forklares i andre Dele af den hellige Skrift? Da Paulus beskriver Kristi Herlighed i sit Brev til Timotheus, udtaler han sig saaledes ifølge den orthodoxe Bibeloversættelse: „Han (Kristus), som alene har Udødelighed, som bor i et Lys, der Jngen kan komme til; hvem intet Menneske har set, ikke heller kan se . . .“ (1 Tim. 6: 16).

Denne besynderlige, fordrejede Sætning giver Læseren den Tanke, at Kristus „alene har Udødelighed“. Men naar Sætningen rettes ved guddommelig Inspiration, læses den saaledes: „Hvem Jngen har set eller kan se, og til hvem Jngen kan komme, medmindre Udødelighedens Lys og Haab bor i ham.“

Herrens Ord til Moses i 2 Mosebogs 33: 20—23 lyder i den orthodoxe Bibeloversættelse saaledes:

„Dg han sagde: Du kan ikke se mit Ansigt; thi Mennesket kan ikke se mig, og leve.

Dg Herren sagde: Se, her er et Sted hos mig; og du skal staa paa Klippen.

Dg det skal ske, naar min Herlighed gaar forbi, da vil jeg lade dig staa i Kløften paa Klippen, og jeg vil dække med min Haand over dig, indtil jeg er gaaet forbi.

Dg naar jeg borttager min Haand, da skal du se mig bagfra; men mit Ansigt kan ikke ses.“

Vi ville nu til Sammenligning anføre det 20 og 23 Vers, saaledes som de findes i Joseph Smiths inspirerede Oversættelse; nævnte to Vers indeholde nemlig hele Forskjellen mellem de to Oversættelser, og Læseren vil strax se, at Forskjellen er meget stor:

„Dg han sagde til Moses: Du kan ikke denne Gang se mit Ansigt, for at ikke min Brede ogsaa skal optændes imod dig, og at jeg saa øde-

lægger dig og dit Folk; thi ingen iblandt dem skal paa denne Tid se mig og leve, thi de ere fulde af Synd. Og intet syndefuldt Menneſte har nogensinde ſet mit Anſigt og levet; ejheller ſkal noget syndefuldt Menneſte nogensinde ſe mit Anſigt og leve.

Og jeg vil borttage min Haand, og du ſkal ſe mig bagfra; men mit Anſigt ſkal ikke ſes, ſom det er ſtet til andre Tider, thi jeg er for-tørnet paa mit Folk Iſrael."

Herrens Ord i denne ſidſte Uddeling bærer ſamme Vidneſbyrd. I en Aabenbaring, givet til Profeten Joſeph Smith, ſiges:

"Thi Jngen har nogensinde ſet Gud i Kjødets, uden at han forſt blev levendegjort ved Guds Aand.

Ejheller kan noget naturligt Menneſte beſtaa i Guds Nærværelſe, ejheller efter det kjødelige Sind" (Pagtens Bog 67: 11, 12).

Og atter ſiger Herren, idet han taler om Præſtedømmet:

"Og dette Præſtedømme forretter Evangeliets Tjenefte og holder Nøglen til Rigets Hemmeligheder, ja Nøglen til Guds Kundſkab.

Derfor aabenbares Gudſtrygtigheds Kraft i ſammes Anordninger,

Og uden ſamme Anordninger og Præſtedømmets Myndighed bliver Gudſtrygtigheds Kraft ikke aabenbaret for Menneſkene i Kjødets;

Thi uden dette kan intet Menneſte ſe Guds, Faderens, Anſigt, og leve." (Pagtens Bog 84: 19—22).

Saaledes komme vi til Kundſkab om Urigtigheden i den Paastand, at Jngen nogensinde har ſet Gud; thi Mange, ſom i Sandhed troede — Mange, ſom beſadde Udødelighedens Lys og Liv, og ſom ikke lode ſig overvinde af Synd, blev det forundt at ſe Gud, at tale med ham Anſigt til Anſigt, at høre hans Røft og paa andre Maader nyde Samfund med ham, ligesom Skriften beretter og i Overensſtemmeſe med Jeſu Løfte: „Salige ere de rene af Hjertet; thi de ſkulle ſe Gud."

Et enefte Ulyspunkt i Mørket, en enefte Aabenbaring fra Gud er af langt større Værd end uinſpirerede Mænds Gisninger og en Overflod af Aarhundrederſ theologiske Fortolkninger.

Joſeph Smiths og Sidney Rigdons Vidneſbyrd.

Guds Aabenbarelſe for „dem, der tro“, gjælder ligesaa fuldt i vore Dage ſom paa nogen anden Tid, Bibelen beretter om; og Spørgs-maalet, om Nogen har ſet Gud og dog levet, er beſvaret paa en kraftig og tydelig Maade ved følgende Vidneſbyrd af Joſeph Smith, der findes i Begyndelſen af hans Levnedsløb, ſkrevet af ham ſelv:

„I denne Hiſtorie vil jeg fremſtille de forſkjellige Begivenheder angaaende denne Kirke i Sandhed og Retfærdighed, ſaaledes ſom de ere ſkede . . . Medens jeg kjæmpede under Byrden af de ſtore Banſkeligheder, ſom diſſe religiøſe Partiers Stridigheder foraarſagede (i hans Hjem og Hjemſtavn), læſte jeg en Dag i Apoſtelen Jakobſ Brev 1 Kap.: „Men derſom Nogen af eder fattes Viſdom, han bede af Gud, ſom

giver Alle gjerne og bebrejder ikke, saa skal den gives ham." Aldrig gjorde noget Skriftprog stærkere Indtryk paa et Menneſkes Hjerte, end dette den Gang gjorde paa mit. Det trængte ind paa mig med ſaa ſtor Kraft, at det syntes at optage enhver Følelſe i min Sjæl. Jeg tænkte atter og atter derpaa; jeg følte, at derſom Noget trængte til Viſdom fra Gud, ſaa trængte jeg dertil; jeg vidſte ikke, hvad jeg ſkulde gjøre, og derſom jeg ikke kunde ſaa mere Viſdom, end jeg da havde, vilde jeg aldrig ſaa det at vide; thi Religionslærerne i de enkelte Sekter forſtode det ſamme Skriftprog paa ſaa forſkjellig Maade, at de tilintetgjorde al Tillid ved at fremsætte Spørgsmaalet og appellere til Bibelen. Tilſidſt kom jeg til det Reſultat, at jeg enten maatte forblive i Mørke og Forvirring, eller ogsaa maatte jeg gjøre, ſom Jakob foreſkriver, „bede af Gud“, idet jeg sluttede mig til, at derſom Han gav Viſdom til dem, der ſavnede Viſdom, og vilde gjerne give og ikke bebrejde, da maatte jeg prøve det. Saaledes begav jeg mig — ifølge mit Forſæt at „bede af Gud“ — ud i Skoven for at gjøre et Forſøg. Det var en ſmuk og klar Morgen tidlig om Foraaret 1820. Det var forſte Gang i mit Liv, at jeg gjorde et ſaadant Forſøg; thi midt i alle mine Længſler havde jeg dog aldrig hidtil forſøgt at bede i lydelige Ord.

Da jeg var ankommet til det Sted, hvor jeg forud havde beſtemt at gaa hen, og ſet mig omkring og fundet mig alene, knælede jeg ned og begyndte at opſende mit Hjertes Ønſker til Gud. Næppe havde jeg gjort ſaaledes, førend jeg ſtrag blev fuldstændig overvældet af en mig ganſke ubekendt Magt, der havde en ſaa forbaujende Virkning paa mig, at den bandt min Tunge, ſaa at jeg ikke kunde tale. Et tykt Mørke omgav mig, og det forekom mig i en Stund, ſom om jeg var dømt til pludſelig Tilintetgjørelſe. Men jeg anvendte al min Kraft paa at anraabe Gud om at udfri mig af den Fjendes Magt, ſom havde overvældet mig, og i det Øjeblik, jeg var nær ved at fortvivle og overgive mig til Tilintetgjørelſe — ikke til en indbildt Ødelæggelſe, men til et virkelig Bæſens Magt fra den uſete Verden, der havde en ſaa forførdelig Magt, ſom jeg aldrig før havde mærket hos noget Bæſen — juſt i dette ſtræffelige Øjeblik ſaa' jeg en Lyſtøtte lige over mit Hoved, klarere end Solens Skin, ſom langſomt dalede ned, indtil den ſaldt paa mig. Saaſnart den kom til Syne, følte jeg mig befriet fra Fjenden, ſom havde holdt mig bunden. Da Lyſet hvilede paa mig, ſaa' jeg to Perſoner, hvis Skjønhed og Herlighed umuliggjør enhver Beſkrivelſe, ſtaaende ovenover mig i Luften. Den ene af dem talede til mig, kaldte mig ved Navn og ſagde, idet han pegede paa den anden: „Denne er min elſkelige Søn, hører ham.“

Mit Formaals med at gaa og adſpørge Herren var at ſaa Viſhed om, hvilken af de beſtaaende Sekter der var den rette, ſaa at jeg kunde vide, til hvilken jeg ſkulde slutte mig. Ikke ſaaſnart blev jeg derfor

Herre over mig selv og i Stand til at tale, førend jeg spurgte de Personer, som stode ovenover mig i Lyset, hvilken af Sekterne der var den rette, og hvilken jeg skulde slutte mig til. Jeg fik til Svar, at jeg ikke maatte slutte mig til nogen af dem, thi de vare alle urigtige, og den Person, som tiltalede mig, sagde, at alle deres Trosbekjendelser vare en Bedersthggelighed for hans Afsyn, og at alle disse Trosbekjendere vare for-dærvede; „de drage nær til mig med deres Læber, men deres Hjerter ere langt fra mig; de lære Menneferss Bud for mine Værdomme, idet de have Gudfrugtigheds Skin, men fornægte dens Kraft.“ Han forbød mig atter at slutte mig til nogen af dem“....

Joseph Smiths og Sidney Rigdons Syn 1832: „... Ved Aandens Kraft bleve vore Dine opladte og vor Forstand oplyst, saa at vi kunde se og forstaa, hvad der hører Gud til; ja, endogsaa de Ting, der vare fra Begyndelsen, førend Verden blev til, der bleve forud bestemte af Faderen ved hans enbaarne Søn, som var i Faderens Skjød fra Begyndelsen, om hvem vi vidne, og det Vidnesbyrd, vi bære, er Jesu Kristi Evangeliums Fylde, hvilken er Sønnen, som vi saa', og med hvem vi talede i det himmelske Syn; thi medens vi vare ifærd med Oversættelsen (af det nye Testamente), som Herren havde bestemt os til, kom vi til det ni og tyvende Vers i det femte Kapitel af Johannes' Evangelium, hvilket blev givet os som følger, idet han taler om de Dødes Opstandelse, og angaaende dem, der skulle høre Mennefsens Søns Røst, og komme frem i Opstandelsen: „De, der have gjort Godt, i de Retfærdiges Opstandelse, og de, der have gjort Ondt, i de Uretfærdiges Opstandelse.“*) Dette opbakte vor Forundring, thi det blev os givet i Aanden; og medens vi overvejede disse Ting, rørte Herren ved vore Forstands Dine, og de bleve opladte, og Herrens Herlighed omstinnede os; og vi saa' Sønnens Herlighed hos Faderens højre Haand, og annammede af hans Fylde, og vi saa' de hellige Engle og dem, som ere helliggjorte for hans Trone, tilbedende Gud og Lammet, og dette gjøre de fra Ewighed til Ewighed. Og se, efter de mange Vidnesbyrd, der ere givne om ham, er dette, som vi give, det sidste af dem alle, nemlig: at han lever; thi vi saa' ham hos Guds højre Haand, og vi hørte Røsten vidne, at han er Faderens Enbaarne, at ved ham og formedst ham og af ham ere Verdenerne blevne til og skabte, og deres Indvaanere ere avlede som Sønner og Døtre af Gud. Og dette saa' vi ogsaa og vidne, at en Guds Engel, der havde Myndighed for Guds Afsyn, men gjorde Oprør mod den enbaarne Søn, hvem Faderen elskede, og som var i Faderens Skjød, blev nedstyrtet fra Guds og Sønnens Afsyn, og blev kaldet Fortabelse; thi Himlene græd over ham; han var Lucifer, en Morgentrødens Søn...“

*) I danske Bibeludgaver staar: „og de skulle gaa frem, de, som have gjort Godt, til Livsens Opstandelse, men de, som have gjort Ondt, til Dømmens Opstandelse.“

Bud til Israel.

Der er sendt Bud til Nordenland,
 hvor Fjeldet, klædt i Fyr og Gran,
 staar taus og mørk og drømmer.
 Der er sendt Bud til Nordens Pol,
 hvor kun en kold og døsig Sol
 langs Horizonten svømmer.

Der er sendt Bud til Bjergets Top,
 hvor Sneen aldrig smelter op,
 hvor Himlens Taager tættes.
 Der er sendt Bud til Klipperist,
 hvor Stormen i sin Uvejrdrift
 ej standser og ej trættes.

Der er sendt Bud til Havets D,
 hvor fraadende den brede Sø
 slaar ind mod golde Ryster.
 Der er sendt Bud til dybest Krat,
 hvor Dagen selv er dunkel Nat,
 da Gren i Gren sig kryster.

Der er sendt Bud til Palmers Hjem,
 hvor Solens Straaler tvinger frem
 ildfarvet Blomsterklynge.
 Der er sendt Bud langt ned mod Syd,
 hvor skjult i Myrthens mørke Pryd
 de smaa Guldfugle synge.

Der er sendt Bud til græsklædt Strand,
 hvor mellem Blomster sølvklart Vand
 mildt sine Vaager jænke.
 Der er sendt Bud til Vandet der,
 hvor Druens Jid og Purpurstjær
 er lagt i Livets Lænke.

Der er sendt Bud til kjølig Lund,
 hvor frem af Jordens bløde Bund
 de klare Kilder bryde.
 Der er sendt Bud til Eng og Vang,
 hvor Bækken gaar, og kjælen Sang
 af Foraarsvinde lyde.

Der er sendt Bud af Jorden om,
 saavidt Naturens Virkning kom,
 den barste og den blide.
 Det Bud er sandt, det Bud er godt,
 det kom i Hytte, kom i Slot;
 hver Sjæl om det skal vide.

Thi Budet kom fra Israels Gud,
 han fikked det paa Jorden ud
 til hver en Mand og Kvinde.
 Og hvo, som da af Sandhed var,
 for dem blev Israels Sag hel klar,
 de kjendte den iblinde.

Men Budet lod: Vaagn op hver Sjæl,
 som ej vil være Vøgnens Træl
 og gaa i Syndens Lænker.
 Men Helved vakkede derved,
 og Djevle fnøs, og Satan stred
 med gamle Præsterænker.

Men Budet lod: Gaar ud, gaar ud!
 Isfor dig Pragten, Kristi Brud,
 nu Zions Konge kommer!
 Og Verden rusted sig til Krig
 mod Israels Sag med Vold og Svig
 og rased mod sin Dømmer.

Men Budet lod: Saa bygger op
 Jakobs Guds Hus paa Bjergets Top,
 bered mit Kongedømme!
 Og hele Verdens Magt og Mod
 blev lig med Skummet paa en Flod,
 ja lig med falske Drømme.

End lyder Budet paa vor Jord,
 i Ost og Vest, i Syd og Nord,
 for hver en Mand og Kvinde:
 Slut jer om Zions Banner tæt
 og kjæmp for Sandhed, Dyd og Ret,
 da skal vi Dævlen binde.

1 April 1903.

Hvad vi tro paa.

1. Vi tro paa Gud, den evige Fader, og paa hans
Søn Jesus Kristus og paa den Helligaand.

Naar „Mormonismen“s bitre Tjender angribe Kirken som et Hele eller enkelte Personer indenfor den, tillade de sig ikke faa sjælben at fremstille Kirkens Læresætninger i en falsk Belysning; de lade Bitterheden mod den aabenbarede Religion løbe af med sig uden at besidde noget grundigt Kjendskab til den; de ere blevne smittede af Skribenters vrangne Betragtninger og Rygtefmedes omløbende Historier uden selv at undersøge eller gjøre sig fortrolige med Lærepunkterne, saaledes som de fremsættes og belyses af Kirken selv.

Udskillige, særlig Statspræster, hnde saaledes at betegne „Mormonismen“ som en Blanding af Jødedom, Muhamedanisme, Hedenskab og en lille Smule Kristendom, medens de samtidig paadutte os, at vi betragte Menneffets Stamfader paa denne Klode som vor Gud og tilbede ham; for efter deres Formening at slaa Hovedet paa Sømmet paastaa de, at vi stille Profeten Joseph Smiths Person paa en mere fremstkudt Plads end Jesus Kristus, og at vi hve hans Gjerning over Kristi Forløsningsværk for den hele Menneffeslæggt. Og dog er der næppe noget Folk paa Jorden, som har en større Forstaaelse af og nærer en dybere Urefrygt for Kristi Mission og frelsende Gjerning end de Sidste-Dages Hellige. (Jævnf. sidste Nr. af „Stjernen“: „Jeg veed, min Frelser lever.“) Som Motto for denne Artikel have vi sat den første af Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Helliges Trosartikler, hvilke efter Opfordring bleve affattede af Profeten Joseph Smith i den Hensigt at give en rigtig og fortsattet Fremstilling af Kirkens religiøse Anskuelser. Disse tretten Trosartikler rumme Evangeliets væsentligste og mest udprægede Karaktertræk, saaledes som de ere antagne af og praktiserede i Kirken; men de indeholde ikke en fuldstændig Udvikling af vor Tro; thi i en af disse Artikler erklære vi, at „vi tro alt det, som Gud har aabenbaret, og alt det, som han nu aabenbarer; og vi tro, at han endnu vil aabenbare mange store og vigtige Ting henhørende til Guds Rige“. Disse Trosartikler have lige siden deres første Offentliggjørelse i 1841 været antagne af Kirken, og paa en almindelig Konference af de Sidste-Dages Hellige d. 6 Oktober 1890 bleve de atter antagne af Kirkens Medlemmer som en Kettefnor for deres Tro, Værdomme og Opførsel.

Gud, den evige Fader.

De Sidste-Dages Hellige forstaa Guds Faderforhold til Menneskene paa en fuldtud naturlig og ligefrem Naade uden nogen Til sætning af noget mystisk eller ufatteligt, og dersom der er Noget i den hellige Skrift, som mere med noget andet udtrykkelig erklæres, da er det den Sandhed, at Gud ikke er noget mystisk Væsen, aldeles ulig Mennesket, men i Ordets fulde Betydning en kjærlig Fader, som vi tro drager Omsorg for sine Børn og ved Aabenbarelse til sine Tjenere Profeterne meddeler sin Villie til forskjellige Tider. (Se Artiklen foran i Bladet.) Vi tro tillige, at han har alle de Egenskaber, man finder hos Mennesket, men i en saa høj Grad af Fuldkommenhed, at det langt overgaar det jordiske Menneskes Faaetevne eller Begreb.

Endog før Mennesket blev sat paa Jorden, sagde Gud: „Fader os gjøre et Menneske i vort Billede, efter vor Lignelse“; og videre læse vi: „Og Gud skabte Mennesket i sit Billede, han skabte det i Guds Billede, Mand og Kvinde skabte han dem.“ Det synes endog fra Begyndelsen af at have været hans Hensigt at lade Menneskene vide, at han i Skikkelse var som et Menneske med alle de Dele, hvoraf Legemet bestaar. I Lukas' Evangelium finde vi Jesu Slægtregister nøjagtig fulgt fra Joseph til Adam, og det slutter saaledes: „Enos Søn, Seths Søn, Adams Søn, Guds Søn.“ Man kan næppe tænke sig, at dette Register helt igjennem skulde forstaaes bogstaveligt alene med Undtagelse af den sidste Angivelse, der skulde optages i billedlig Betydning. Hvad Hensigt kunde der være med at sige, at Adam var Guds Søn, dersom dette ikke betød samme Faderforhold som alle de andre? Der er ingen Afbrydelse i Beretningen, som kan antyde, at det ikke skulde forstaaes ligesaa bogstaveligt som alle de øvrige. Paulus siger i Brevet til Hebræerne: „Have vi tilmed haft vore kjødelige Fædre til Optugtere, og bevaret Frygt for dem, skulde vi da ikke meget mere være Mændernes Fader underdanige og leve?“

Da Marie Magdalene gik hen til Graven, og Jesus viste sig for hende, sendte han Bud efter sine Disciple efter al Sandsynlighed i den Hensigt at indskærpe dem Guds Faderforhold og Kristi Broderskab; han sagde nemlig til dem: „Gaa til mine Brødre og sig til dem, jeg farer op til min Fader og **eders** Fader, til min Gud og **eders** Gud.“

Vi læse i Johannes' Evangelium: „I elstelige, nu ere vi Guds Børn, og det er endnu ikke aabenbaret, hvad vi skulle vorde; men vi vide, at naar han aabenbares, vi da skulle vorde ham lige; thi vi skulle se ham, som han er.“

I Romerbrevet hentydes der, uden at det kan misforstaaes, til Guds Faderforhold og Kristi Broderskab til Menneskene. I dette siger Paulus: „Thi hvilke han forud kjendte, dem har han og forud beskicket, at vorde dannede efter hans Søns Billede, paa det at han skulde være den første fødte af mange Brødre . . . Og I annammede ikke en Trældoms Aand

atter til Frygt, men J annammede en sønlig Udtaarelses Aand, i hvilken vi raabe: „Fader, Fader. Denne Aand vidner med vor Aand, at vi ere Guds Børn; men dersom vi ere Børn, ere vi og Arvinger, nemlig Guds Arvinger, og Kristi Medarvinger, saafremt vi lide med ham, at vi da ogsaa skulle herliggjøres med ham.“

Her fremstilles klart, at vi som Guds Børn ogsaa ere Guds Arvinger; derfor siger Jesus ogsaa: „Frygt ikke, du lille Hjord! thi det er eders Fader behageligt at give eder Riget.“ Dermed menes ikke alene, at vi skulle blive „Kristi Medarvinger“, men ogsaa, at vi skulle eje og nyde godt af det, som udmærker og hører „Riget“ til, nemlig Herligheden, Kundskaben, Visdommen, Kjærligheden, Retfærdigheden og Barmhjertigheden og enhver af Faderens fuldkomne Egenskaber. Thi Jesus sagde: „Derfor skulle J være fuldkomne, ligesom eders Fader, som er i Himlene, er fuldfontmen.“ Dersom dette var umuligt, vilde det være en meget uforsvarlig Formaning at give Disciplene. Alle disse Ting kunne opnaas af utallige Millioner uden at formindste eller udtømme Kilden, hvorfra de komme, og uden at forringe Gud, vor Faders Herlighed og Magt, men derimod snarere forøge den. Det er ligesom at tænde et Lys ved Siden af et andet, som brænder i et Bærelse; det gjør ikke det første Lys svagere, men hvert Lys, som saaledes tændes, forøger Belysningen, indtil hele Bærelset er fuldstændig oplyst. Paa samme Maade kunne vi tænke os Herrens Magt og Herlighed forøget ved, at utallige Skarer af hans Børn blive ham fuldkommen lydige og underdanige samt blive som eet med ham i Hensigt og Villie ligesom vor Herre og Frelser,

Jesus Kristus.

Blandt Tidens store Mænd, som have spillet en Hovedrolle i det verdenshistoriske Drama, der begyndte med Adam, er Jesus af Nazareth den største. Ifølge de os overleverede evangeliske Beretninger blev han opdraget under ringe Raar og oplært i Tømmerhaandværket. Han kunde næppe være født paa et mere uanseligt Sted og i sin Opvæxt ført et for Verden mere ukjendt Liv, end Tilfældet var med ham, og dog har han faaet et Navn paa Jorden, som aldrig vil blive forglemt. Hans offentlige Løbebane, som vi bedst kjende den, varede kun henved halvhjerde Aar, og dog har han efterladt sig en mægtigere og varigere Indflydelse end den største Profet, Filosof, Videnskabsmand, Kriger eller Erobrer, Konge eller Herfter.

Jesus af Nazareth, som blev født af Jomfru Maria, er Gud, den evige Faders enbaarne Søn. Det hellige Væsen, som vi tilbede, og som er Fader til alle Mennekers Aander, er ogsaa Fader til den Aand, som besjælede Jesu Legeme. Alle Mennekers Aander ere Guds Afkom, og Jesus er den Førstefødte. Af denne Grund kaldes han „Guds Skabelses Begyndelse“, „den Førstefødte iblandt alle Guds Skabninger“,

„den Førstefødte iblandt mange Brødre“. Jesus var hos Faderen, førend denne Verdens Grundvold blev lagt; derfor kunde han med Rette sige til Farisæerne: „Førend Abraham blev til, var jeg“; og derfor kunde han i sin Bøn til Faderen sige: „Herliggjør du mig og nu, Fader! hos dig selv med den Herlighed, som jeg havde hos dig, før Verden var.“

Jesus blev i Kraft af sin Førstefødselsret en Mægler mellem Gud og Menneskene og indtog den første Plads i den store Forløsningsplan. Han er Faderens „Førstefødte“ med Hensyn til Aanden og den „Enbaarne“ med Hensyn til Legemet. Hensigten med hans jordiske Mission var at aabenbare Faderens Villie for Folket, at lære dem den frelsende Plan og sand Gudsdyrkelse, at udføre den Forsøning, som var bleven nødvendig paa Grund af Faldet, at overvinde Døden, Helvede og Djævelen og blive Rejen, Sandheden og Livet for alle Guds Sønner og Døtre, saa at Jagen kunde komme til Faderen uden ved ham.

Jesus Kristus udførte den Mission paa Jorden, til hvilken han var bleven bestemt, førend denne Verdens Grundvold blev lagt, og paa Grund af sin trofaste Udførelse af dette Hverv satte han et Exempel for alle sine Brødre, medens han ved sin fuldkomne Lydighed mod enhver af Guds Befalinger viste, at de ikke ere svære at opfylde, ligesom han derved beviste for Gud, for Menneskene og for de himmelske Hærskarer, at han var sit høje og hellige Kald værdig. Han blev prøvet i alle Ting ligesom vi og var dog uden Synd; thi der fandtes ikke Svig i hans Mund. Han viste i sine Gjæringer, at han elskede Retfærdighed og hadede Uret, og han led som en Retfærdig for de Uretfærdige. Derfor blev han ogsaa „salvet med Glædens Olie fremfor sine Brødre“, og hans Fader gav ham et Navn, som er over alle Navne, og erklærede, at i dette Navn skulde alle knæ bøje sig, deres i Himlen, paa Jorden og under Jorden, og enhver Tunge skulde bekjende, at han er en Herre til Gud Faders Ære.

Enhver Aabenbaring, ethvert Bud, ethvert Princip og enhver Befignelse, som kommer fra Gud, meddeles Menneskene ved Jesus Kristus.

Saafernt Menneskenes Bønner skulde være antagelige for Faderen, maa de alle opsendes i Jesu Navn, da han paa Grund af sin Fødselsret, sin Beskikkelse og sin fuldkomne Lydighed staar som en Mægler mellem Menneskene og Faderen, og denne Stilling vil han komme til at indtage i al Ewigheid. Den Aabenbaring, som Gud gav til Apostelen Johannes paa Den Patmos, blev givet ved Jesus Kristus, hvad vi kunne læse med hans egne Ord: „Jesu Kristi Aabenbaring, som Gud har givet ham for at vise sine Tjenere de Ting, som snart skulde ske, og ved sin Engel, som han udsendte, betegnede han det for sin Tjener Johannes.“ Saaledes er det ogsaa med Alt, hvad Gud har aabenbaret i disse de sidste Dage. Alt er kommet ved Jesus Kristus. Da Joseph Smith, det nittende Aarhundredes store Profet, havde sit første himmelske Syn, i

hvilket baade Faderen og Sønnen viste sig, modtog han af den Undervisning, der meddeltes ham, fra Frelseren, medens Faderen kun, idet han pegede paa Sønnen, tiltalte ham med de Ord: „Denne er min elskelige Søn, hører ham.“ (Se Artiklen foran i Bladet.)

Tro paa Jesus Kristus er derfor aldeles nødvendig til Salighed; thi for det første er det alene paa Grund af hans Forsoning, at det er muligt at opnaa Frelse og Ophøjelse i Guds Rige, og for det andet har endnu Ingen lært om Evangeliets Betingelser eller Saliggjorelsens Plan eller om, hvorledes de kunne forlade sig paa denne Gjenløser, uden at det er bleven aabenbaret ved ham. Tro paa Frelseren maa derfor nødvendigvis blive prædikeret for alle Folk, da den er selve Grundvolden til Menneskets Frelse; enhver Ordinance, der udføres, enhver Pagt, der indgaaes, enhver Myndighed, der meddeles, enhver aandelig Betsignelse, der gives, enhver Institution, der oprettes — Alt maa ste i Jesu Kristi Navn for at blive antaget og anset for gyldigt. Det store sidste Dages Værk, som Verden kalder „Mormonisme“, og hvis rette Navn er nævnet i Forbindelse med vore Trostikler, er bleven paabegyndt ene og alene i Kraft af Jesu Kristi Aabenbaring og vil fremdeles fortsættes i Kraft af Jesus Kristus som dets Overhoved og Præstedømmets Myndighed, der er gjenoprettet paa Jorden.

Tiden er nær, da han, hvis Ret det er at regjere, vil komme og tage sit Rige i Besiddelse, og alle Folk og Herredømmer ville komme til at tjene og adlyde ham, indtil Alt fuldendes og af ham overleveres til Faderen.

Den Helligaand.

Vi have nu tydeligt og klart fremstillet, at vi tro paa Gud, den evige Fader, og paa hans Søn, Jesus Kristus; vi komme derefter til det tredje Medlem i Guddommen, den Helligaand. At de tre hver for sig ere selvstændige Personligheder, iførte Herlighed, Magt og Kraft til at handle hver for sig, tilsthyndede af hinanden, fremgaar tydeligt af Beretningen om Jesu Daab. Jesus stod foran Johannes den Døber, som havde døbt ham; den Helligaand foer ned over ham i Skikkelse af en Due, og en Røst kom fra Himlene, som sagde: „Denne er min Søn, den elskelige, i hvilken jeg har Behagelighed.“ Det fremgaar heraf, at disse tre Væsner talede og handlede hver for sig i sin egen Virkekreds, men alle vare de enige i at bekræfte den udførte Handling. Hovedparten af vore Dages Trosbekjendere, som beskæftige sig med Gudsdyrkelse, nære den forvirrede Anskuelse, at Faderen, Sønnen og den Helligaand ere eet i legemlig Stof og Personlighed, og at de tre Navne, Faderen, Sønnen og den Helligaand, udgjøre een og samme Person i forskjellig Skikkelse. Hvor meget saadanne Anskuelser bunde i traditionelle Bildfarelser hos en uinspireret Kristenhed kan let ses af den Bøn, som Jesus opsendte til sin Fader for sine Disciple, de Tolv og andre Troende, kort for sin

Korsfæstelse. Han bad: „Hellige Fader! bevar dem i dit Navn, hvilke du har givet mig, at de maa være eet, ligesom vi paa det, de maa alle være eet, ligesom du, Fader! i mig og jeg i dig, at de og skulle være eet i os, at Verden kan tro, at du har udsendt mig.“ — Det maa være paa Grund af Menneskenes tilfløede Begreber om Guds Egenstaber, at de saa den Forestilling, at baade Faderen, som i dette Tilfælde er en Personlighed, til hvem der bedes, og Sønnen, som i dette Tilfælde er en Personlighed, som beder for sine Disciple, begge skulle miste deres intellektuelle Personlighed og sammensmelte til eet. Det ligefremme og naturlige Ønske hos Jesus laa i, at Alle skulde være eet i Mandens Vejledning og i at fremme Faderens Hensigter, saa at Alle kunde være forenede i deres Bestræbelser for at opbygge det Rige, som Sønnen havde paabegyndt. Heri bestaar Enigheden mellem Faderen og ham selv og mellem dem begge og den Helligaand. Drson Pratt, en af vor Tids Apostle, har givet følgende Fremstilling om de tre Personer i Guddommen: „Guddommen kan lignedes med et Raad, bestaaende af tre Personer, der alle i enhver Henseende besidde lige megen Visdom, Kundskab, Sandhed og Udvikling. Ethvert Medlem er en særskilt Personlighed, og dog udgjøre de tre tilsammen kun eet Raad. Enhver af dem besidder den samme Visdom, Sandhed og Kundskab som de tre i Forening eller hele Raadet. De tre Personers Forening i eet Raad forøger ikke Kundskaben eller Visdommen hos nogen af dem. Enhver Person vilde kun være eet Medlem af Raadet, naar man omtalte ham personlig; men enhver Persons Visdom og Sandhed vilde være den samme som hele Raadets og ikke en Del deraf. Hvis det var muligt at dele Sandheden og andre lignende Egenstaber i mindre Dele, saa at Faderen besad en Trediedel af Sandheden, en Trediedel af Visdommen, en Trediedel af Kundskaben, en Trediedel af Kjærligheden og saa fremdeles, medens Sønnen og den Helligaand vare i Besiddelse af de andre to Trediedele af disse Egenstaber, da kunde ingen af disse tre Personer udgjøre „een Gud“, men kun en Del af „een Gud“. Men da det er umuligt at dele Sandhed, Visdom og Kjærlighed, have saavel Faderen som Sønnen og den Helligaand en Fylde af disse Egenstaber. Den Helligaand er een Del af Guddommen i Væsen, men i sin Helhed Gud i Visdom, Sandhed og andre lignende Egenstaber. Hvis een Sandhed kunde blive tre selvstændige og af hverande uafhængige Sandheder ved at bo i tre Personer, da vilde der være tre Guder i Stedet for een. — Men som Forholdet er, udgjør Treenigheden tre i Væsen, men eet i Sandhed og lignende Principper. Det har aldrig været Meningen, at Enheden, saaledes som den omtales i den hellige Skrift, skulde anvendes paa Personerne, men paa Fuldkommenheden af de guddommelige Egenstaber. — Den Helligaand forklæres af Profeten Joseph Smith som en i Mod sætning til Faderen og Sønnen aandelig Personlighed, der har et Legeme af Kjød og Ben,

ligesaa sølfont som et Menneſkes. — Den Helligaand benævnes med forſkjellige Udtryk i Skriften: Aanden, Herrens Aand, Talsmanden og Sandhedens Aand, og den ſimple Forklaring ligger deri, at den Helligaands ſærlige Opgave er at være et Vidne om Faderen og Sønnen og et Meddelelsesmiddel. Før Jeſus blev korsfæstet, talte han til ſine Diſciple om, at det var nødvendigt for dem at have dette Meddelelsesmiddel, naar han ikke længere var iblandt dem. Idet han indſtærper dem at holde hans Ord og Alt, hvad han har talet til dem, ſiger han: „Dette har jeg talet til eder, medens jeg endnu er hos eder, men Talsmanden, den Helligaand, ſom Faderen ſkal ſende i mit Navn, han ſkal lære eder Alt og minde eder om Alt, hvad jeg har ſagt eder . . . Men naar Talsmanden kommer, ſom jeg ſkal ſende eder fra Faderen, Sandhedens Aand, ſom udgaar fra Faderen, han ſkal vidne om mig . . . Men naar han, Sandhedens Aand, kommer, ſkal han vejlede eder til al Sandhed; thi han ſkal ikke tale af ſig ſelv, men hvadſomhelſt han hører, ſkal han tale, og de tilkommende Ting ſkal han forkynde eder.“

En af denne Slægts Apoſtler og Profeter, Brigham Young, udtaler ſig om dette Gavn i ſin ſkønne og rene Simpeltid paa følgende Maade: „Den Helligaand udgaar fra Gud og kan paſſende kaldes en Udsending for at udføre hans Villie i Uendeligheden, idet den er kaldet til at ſtyre ved hans Indflydelse og Kraft, men den er ikke en Perſon, ſom er iført et Tabernakel ſaaledes ſom vi eller ſom vor Fader i Himlen og hans Søn Jeſum Kriftum. Den er Inſpirationens og Aabenbaringens Aand og gives til alle Menneſker i Forhold til, hvorledes de ville benytte den; thi ſom Job ſiger: „Der er en Aand i Menneſkene, og den Almægtiges Inſpiration giver den Forſtand.“ Naar den Almægtige lader den Helligaand blive udgydt over et Individ eller over et Folk, da blive deres aandelige Øjne aabnede, ſaa at de kunne ſjelne mellem de Ting, der henhøre til denne Organisation, og dem, der henhøre til Organizationer, ſom ere frembragte i andre Sphærer; alle Ting blive gjorte nye for dem, thi alle Ting i Himlene og paa Jorden ere i den Almægtiges Magt og kunne kun aabenbares i deres ſande Lys til Dødelige formedelſt den Helligaands Kraft.“

Uddannelsen af vor Aand. De Hellige burde altid lægge Vægt paa at uddanne og forædle deres Aand, thi vi leve i en Tidsalder, der er ſvanger paa ſtore Begivenheder, en Tid, om hvilken Profeterne forudmødte ſig med den meſt levende Glæde, naar Synet oplødes for dem, og de med Urefrygt og Beundring ſaa' de ſtore Tildragelſer, ſom ſkulde finde Sted i de ſidſte Dage, da Iſrael ſkulde blive „Hovedet og ikke Halen“. Det tilkommer os derfor at uddanne og berede os til at kunne indtage en hvilkenſomhelſt Plads, hvortil vi maatte blive kaldede i Fremtiden.

Til Uddannelsen af vor Aand kræves, at vi i en Række af Aar anvende den ſtørſte Flid og Udholdenhed for at kunne blive i Stand til at opnaa en ſtørre Grad af Fuldkommenhed. Ene og alene at læſe Bøger vil ikke være tilſtrækkeligt. Vi kunne læſe udmærkede Afhandlinge, fortræffelige Taler, viſe Raad og meget intereſſante Lærdomme, men hvis vi ikke grunde over dem og beſtræbe os for at udføre i det praktiſte Liv, hvad der er givet os i Lærdomsform, vil vor Læſning være os til liden Nytte.

Ankomst og Beskikkelse. Nedennævnte Missionærer ankom efter en behagelig Overrejse til Kjøbenhavn d. 19 Marts i bedste Velbefindende. De bleve beskikkede som følger:

William E. Rader fra Lehi, Utah, i Aarhus Konference.

Nels Nelsen fra Rockland, Idaho, i Aarhus Konference.

John Hegsted fra Salem, Idaho, i Kjøbenhavns Konference.

Louis Thompson fra Pleasant Grove, Utah, i Kjøbenhavns Konfer.

J. David Larson fra Salt Lake City, Utah, i Gøteborg Konference.

John A. Erickson fra Grantsville, Utah, i Gøteborg Konference.

Peter Ingemanson fra Murray, Utah, i Malmsø Konference

Aføsning. Følgende Missionærer ere blevne ærefuldt afløste efter et godt Missionsarbejde:

Milton S. Knudsen fra Trondhjems Konference.

Carl S. Carlsson fra Gøteborg Konference.

A. Robert Larson fra Gøteborg Konference.

Erick Olsson fra Gøteborg Konference.

Ernest F. Jørgensen fra Bergens Konference.

Forflyttelse. Nedennævnte Missionærer i Kjøbenhavns Konference ere blevne forflyttede som følger:

Nels A. Thompson og Joel M. Poulsen til Kristiania Konference.

Ulma E. Rasmussen til Aarhus Konference.

Vort daglige Liv.

(Af Levi Edgar Young, Eldeste over den schweiziske Mission.)

Noget af det, som de Sidste-Dages Hellige under Tidens Omstiftelser skulde søge at tilegne sig, er Kundskaben om, hvorledes de af Livet skulle kunne udvinde de Goder og den Lykkelighed, som Gud har bestemt for dem. Aldrig er der bleven udtalt visere Ord, end da Herren sagde: „Bliv Lys“, og det blev Lys; thi i Overensstemmelse med hans Ord skete Handlingen. Det menneskelige Liv er sammensat af Tidens Sekunder; disse blive til Timer, og Timerne blive til Dage. Det daglige Liv udgjør derfor hele vor Tilværelse. Intet Menneske vil nogenfinde se Gaarsdagen igjen; „i Morgen“ er stadig i Fremtiden. Saaledes har Mennesket kun „i Dag“; og „i Dag“ er kun et kort Uddrag af det, som danner det menneskelige Liv. Vi opbaagne efter Sønnen — vi leve ved Morgen, Middag og Aften — og Sønnen bærer os atter fuldstændigt ud af Bevidsthedens og Tænkningens Rige, som den former sig under det daglige Liv.

Da Herren skabte sine Børn, var det hans Hensigt, at de skulde være lykkelige. Dette er sikkert sandt; thi Guds Aand er Kjærlighedens Aand, og deraf følger naturligvis, at denne frembringer Lykkeligheden.

Men Mennesket er et haabefuldt Væsen, og han ser den mest ophøjede og bedste Del af sit Liv i Fremtiden. Langt ude i det Fjerne ser han Virkeliggjørelsen af sin Stræben, og hans stadige Ønske om at opnaa en ideal Lykke forarsager, at han henlever sine Dage i Uro og Kummer. Der gives en Kunst, som staar over alle andre, og det er Kunsten at leve; Kjendskabet hertil kommer, naar man lærer at forstaa, hvad Livet betyder og byder. Det er sandt, at der gives en Fremtid og en Fortid, men for at kunne bruge sit Liv i Dag maa man grundigt lære at kjende det og at udvinde alt det af det, som det kan skjænke os. Naar den oprigtige Hellige rejser sig om Morgenen og staar overfor de Pligter, der paahviler ham, føler han mest af Alt Trang til at virke i Tro paa Gud af et bønfuldende Hjerte. Det er Nøglen til Fuldsførelsen af alt det, vi foretage os, og ved Udøvelse af gode Gjerninger og Opfyldelse af vore Pligter føle vi Aanden af den virkelige Lykkelighed, en Lykkelighed, som ikke kan kjøbes for Penge. Livet, vi leve i Dag, skulde byde os denne Følelse af Glæde og lære os den faktiske Betydning af vor Tilværelse. Vel er det sandt, at Evangeliet lærer os, at vi faa en fremtidig Belønning for alle fuldbragte Gjerninger, men enhver god Gjerning, enhver god Tanke sætter dog sit Stempel paa vor Følelse i det daglige Liv.

De Sidste-Dages Hellige have en udmærket Vejlsighed til at anvende deres Religion paa hver Gjerning og hver Tanke. I Virkeligheden er dette et Kjendetegn paa den sande Religion, og „Mormonismen“ kan vel nok kaldes det daglige Livs Religion. Intet Folk i Verden er mere virksomt for at hjælpe de Fattige og Nødsidende, de Syge og Trængende; intet Folk nærer større Agtelse for ærlige, mandige Handlinger end de Sidste-Dages Hellige. Og saaledes er vor Mission paa Jorden at leve, tænke og virke i Nutiden og at forme vort Liv i Dag for Evigheden herefter.

(Der Stern.)

Til Missionarerne og de Hellige! Udbred „Skandinaviens Stjerne“. Den aarlige Abonnementspris, iberegnet Portoen, er 3 Kr. 70 Øre, der indsendes pr. Postanvisning til Expeditionen af „Skand. Stjerne“, Korsgade 11, Kjøbenhavn N. Enkelte Numre 12 Øre. Bladet kan ogsaa bestilles hos Konferencepræsidenterne og Grenseforstanderne.

Indhold:

Har Noget set Gud.....	97	Uddannelsen af vor Land.....	110
Bud til Israel.....	103	Ankomst og Bestikkelse.....	111
Redaktionelt:		Aflæsning og Forskyttelse.....	111
Hvad vi tro paa.....	104	Vort daglige Liv.....	111

Kjøbenhavn 1903.

Udgivet og forlagt af **Anthony L. Stanchy**, Korsgade 11. N.

Trykt hos F. E. Bording (B. Peterjen).